smutecnireci.cz

Milá rodino, milí přátelé, milí sousedé,

děkuju, že jste dnes přišli na vzpomínkovou slavnost pro naši Mamču, naši Janičku.
Jmenuju se Veronika a jsem její nejmladší. Sdílely jsme spolu radosti i starosti a uměly jsme se smát tak, až nám tekly slzy. Dnes bych chtěla mluvit o tom, co po ní zůstává živé.

Mamča se narodila 20. října 1965 v Plzni. Plzeň v ní vždycky byla – rovná, srdečná, s rukama připravenýma pomoct. Vystudovala pedagogiku a stala se učitelkou na prvním stupni. Byla to ta třídní, kterou děti milují: taková, co si pamatuje jména plyšáků i tajná přání, a po vyučování ještě zůstane, aby s nimi zkusila novou scénku do dramatického kroužku. Kdo někdy byl na jejích školních besídkách, ví, že to nebyly “jen besídky”. Byla to malá divadla, kde i ti nejplašší našli světlo, ve kterém mohli zazářit.

K divadlu měla Mamča talent i vášeň. Amatérsky režírovala, doma malovala akvarely, v košíku na řídítkách vozila štětce i housku pro straky v parku, a v troubě měla skoro pořád bábovku „pro sousedy, však se to sní“. Měla nakažlivý smích, velkou představivost a zvláštní dar vidět v každém kousek dobrého příběhu. Byla tvořivá a empatická, uměla potěšit jednou větou, správnou otázkou, nebo nesmyslnou papírovou korunou, kterou vám nasadila na hlavu, než jste stačili protestovat.

Moje nejhezčí vzpomínka? Naše domácí „rodinné divadlo“ před Vánoci. Mamča proměnila obývák v jeviště během deseti minut. Z prostěradla byly opony, z vařečky žezlo, z krabice po botách královský trůn. Kostýmy vymyslela z ničeho – a taky z ničeho udělala odvahu. Když se Michal bál, pošeptala mu do kulis: „Hlavně dýchej. A kdyby něco, zasměj se.“ Fungovalo to vždycky.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Doma na ni čekal táta Radek, my dva – já a brácha Michal – babička Božena a naše sestřenice Karolína. Byla lepidlem i jiskrou. Uměla spojit lidi kolem stolu i na jevišti. To nám bude chybět nejvíc: její smích, nápady a ten nenápadný způsob, jak z „nějak“ udělala „společně“.

Janička věřila v laskavost, tvořivost a humor. Věřila v děti a v to, že když jim dáme prostor, překvapí nás. Říkávala: „Každý má v kapse aspoň jednu malou premiéru. Jen ji nesmíme propást.“ Myslím, že to platí i pro nás dospělé.

Abychom její princip „společně“ nenechali vyprchat, budeme každý rok pořádat malou sousedskou besídku. Nejen proto, abychom si připomněli Mamču, ale také proto, aby další děti měly svou první premiéru. Výtěžek půjde školnímu dramatickému kroužku – přesně tam, kde by si to přála.

Dnes truchlíme, ale hlavně děkujeme. Za 59 let plných příběhů, za odvahu rozesmát i rozplakat, když je to potřeba, za bábovky nesené přes plot a za akvarely, co ještě voní po jaru.

Mamčo, Janičko, tvoje režie tímhle nekončí. Scénář máš napsaný v nás. Když se budeme bát, zkusíme dýchat a – kdyby něco – zasmějeme se. A až se v obýváku zase zatáhnou prostěradlové opony a někdo zavelí „ticho v hledišti“, budeme vědět, že jsi nablízku.

Děkujeme.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz